

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 344. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064662400/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Jærnet

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

I mere end et Fjerdedeis Sekel havde denne Fremmede nu gæstereret her i de gratis Herbergers Land, i de fire Vindes Asyl og, Mand fra det Fjerne, blevet Indfødsning af Fernebo, Värmland-Lucias Tjerner!

På Rigets Sydgrænse, hvor Landevejen fra Göteborg passerede mellem Halle- og Hunnebjergene, hvor ved højlys Dag Uiveflokkenne strøg over den travle Handelsled, imellem Fragtmændenes Kærter og Kanalskippernes Præme, som selve Bjærgenes Skygger og Hunnerkongernes Minder, sad han på Vagt, på Ronnum Gård, at fange hver Passant fra Fästerlandet og døbe ham til en Fernebos Prosclyt.

Dér så han jo »Bjærgets røde Kilde, Jærnet, rinde bundløst forbi, ned mod de lave Dale, og forvandlet til Guld, til Dukater, Korn og Vin strømme tilbage. Der så han alle Himlens frie Trækfugle, Sangsvanernes og Mejsernes muntre Tyveflok: Poeter og Malere, Vaganter, Spillemand og Zigøjnere toge op mod »Bjærgets« vinkende Skove – et ustandseligt Tog, der aldrig vendte tilbage, en Folkevandring, der havde fundet Hjem!

Han blev Portner til det Rige, over hvis Dør Farbroder sagde, der stod skrevet: »I, som indtræde her, lad hver Bekymring fare!« Ja, hvad sang ikke Farbroder til den store Ferneboers, Llewellyn Lloyds Pris?:

»Han er Forspringeren i den Langdans, der slynger sin Kæde fra Väneri, fra »Knalledoniens« Grænse, Hjemmet for alle »Knallar«: Borås', Allingsås' og Göteborgs Handelsjæle, til Sandkællefors på Grænsen af alle træexporterende »Baggbølger« af Nordmænd! Han er Hovdingen for de kæmpemæssige Jagter: Sogne- ja Herredsopbuddene på hundrede, ja tusinde Mand, der – indrånkte fra samtlige Lenets Prækestole, – med Marquisen af Devonshire og alle Europas Argonauter i Spidsen, under Pibers og Trommers Lyd, under Falders og Faners Blus, under alle Tungemåls Hallo og alle Ildvåbens Gny, som selve Jagten på Eventyrets gyldne Vædder, toger ind gennem Värmeskogen, i hvis dunkle Krat Dyrrets Krumhorn vinker!«

Steffan nikkede. Ja – og han var Fader til tallose møfødte Børn, al Illegitimitet til Trods Tronarvinger til hans Rige – om de ikke som Sønnen Charles Andersson, Livingstones Følgermand, udvidede dets Love og dets Grænser til Ovambofolkets endnu friere Fernebo, og i Ngamisøen, i det sorte Fastlands Kilde, omsider slukkede Tørsten i Jordens Hjærteblod – og betalte Prisen med sit eget ...

Ja hør, med sin 66årige, falske Stemme, på sit Kaudervælsk af